

เรื่องเล่าร่าพลึง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

“โอกาสที่คุณยื่นให้”

น.ส. ศศิวิมล ธุระพ้อคำ

หน่วยงานภาควิชาอายุรศาสตร์สาขาวิชาโรคทางเดินอาหารและตับ

ในปัจจุบันโลกของเราเจอสภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงรวมถึงสภาพอากาศที่แปรปรวน ไม่ว่า จะเป็น ฝน พายุ สภาวะโลกร้อน หรืออากาศที่ไม่ตรงตามฤดูกาล ในปีนี้ก็เช่นกัน ฤดูร้อนของปลายเดือนมีนาคม แต่อากาศช่วงบ่าย ของวันอังคารปลายเดือนมีนาคมไม่เป็นเช่นนั้น ภายนอกหน้าต่างที่ฉันได้เปิดไว้ตั้งแต่ช่วงบ่ายเช้านี้ เพื่อให้อากาศถ่ายเท และระบายได้ดี เนื่องจากเมื่อวานอากาศร้อนมาก จนทำให้แอร์ภายในห้องทำงานส่งเสียงดังขึ้นจากการใช้งานที่ยาวนาน ฉันจึงได้พักการทำงานลงและเพิ่มตัวช่วยโดยการเปิดหน้าต่างทิ้งไว้เพื่อรับลมถึงจะเป็นลมร้อนก็ตาม

ช่วงบ่ายของเมื่อวานจนถึงบ่าย ของวันนี้อากาศกลับ ต่างกัน สิ้นเชิง ภายนอกหน้าต่างช่วงวันนี้กลับมีลมพัดแรง ด้วยแรงลมและความเย็นที่พัดมาสัมผัสกับผิวของฉัน จนรู้สึกเหมือนว่าลมได้มาสะกิดฉัน ให้เดินออกมาดูที่นอกหน้าต่างว่า มีอะไรเกิดขึ้นนอกหน้าต่าง ฉันเดินมาถึงที่หน้าต่างและค่อยๆ ปลายสายตามองขึ้นไปด้านนอกของหน้าต่างระยะทางเพียงไม่ถึง 100 เมตร มีเมฆแผ่นหนาสีเทาปกคลุมท้องฟ้าเป็นบริเวณกว้างเปรียบเสมือนท้องฟ้ามีผ้าสีเทา

ปกคลุมเอาไว้ ระหว่างนั้นมือของฉันค่อยๆ ขยับอย่างช้าๆ ด้วยความกลัวของบรรยากาศที่เกิดขึ้นและความเย็นของอากาศที่ค่อยๆ ลดลงอย่างรวดเร็ว ทำให้รู้สึกมือและแขนเคลื่อนไหวได้อย่างเชื่องช้ากว่าเดิม จนมือแตะไปที่บริเวณที่ขอบของบานหน้าต่างแล้วดึงหน้าต่างปิดอย่างช้าๆ เช่นเคย สิ้นสุดการเปิดหน้าต่างบานเดียวของห้องทำงานของฉันได้ปิดลง เสียงของโทรศัพท์ก็ดังขึ้นมาริ่งๆ ภายในห้องเงียบ สงบ ทำให้หัวใจฉันกระตุกหวั่นไหวได้ยินเสียงโทรศัพท์แล้วเดินไปรับโทรศัพท์ ปลายสายคือเจ้าหน้าที่ธุรการต่อสายให้คุยกับคนไข้ที่ติดต่อบริการตรวจความยืดหยุ่นของตับด้วยเครื่องไฟโบรสแกน

ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ฉันได้ทำงานอยู่ ปลายสายเป็นเสียงผู้ชาย น้ำเสียงทุ้มและเบามากจึงหวั่นไหวในการพูด รูปประโยคขาดๆ หายๆ “มี... ตตรวจ... วันนี้ใช้ไหมครับ ครับ ” ฉันหยุดนิ่งไปและถามกลับ เพื่อทวนประโยคที่ได้ยินไปเมื่อสักครู่ “คนไข้จะสอบถาม ว่าวันนี้มีนัดตรวจความยืดหยุ่นของตับด้วยเครื่องไฟโบรสแกนไหมคะ” “ครับ... ครับ...” พูด ด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบาและกระตุกไปมา “คนไข้ชื่อคุณอะไรคะ”

“คุณ...” เสียงปลายสายถูกตัดไป ฉันจึงได้วางโทรศัพท์ลงและหวังเพียงว่าคนไข้จะโทรกลับมาอีกครั้งเพื่อเริ่มบทสนทนาใหม่และสอบถามรายละเอียด ภายในใจฉันยังคงสับสนกับบทสนทนาที่พูดกับชายเสียงทุ้มผู้นั้น สักครู่เพียง 5 นาที ต่อมา ฉันได้รับสายโทรศัพท์อีกครั้งแต่ปลายสายกลับเป็นประชาสัมพันธ์ของโรงพยาบาล

“เรียนแจ้งเจ้าหน้าที่ค่ะ มีคนไข้โทรมาถามเรื่องวันนี้มีนัดตรวจความยืดหยุ่นของตับด้วยเครื่องไฟโบรสแกนหรือไม่คะ” ฉันตรวจสอบในระบบอย่างรวดเร็ว ว่ามีรายชื่อคนไข้อยู่ในระบบการตรวจของวันนี้

“ใช่ค่ะคนไข้มีตรวจวันนี้ แต่เมื่อสักครู่คนไข้โทรมาที่หน่วยเพื่อสอบถามแต่ยังไม่ทันทราบรายละเอียด คนไข้วางสายไปก่อน เพิ่งทราบว่าคนไข้โทรติดต่อประชาสัมพันธ์ ขอคุณมากท่านะที่ประสานงานให้ รบกวนคุณประชาสัมพันธ์แจ้งคนไข้ขึ้นมาตรวจได้เลยค่ะ” สิ้นเสียงบทสนทนาฉันตั้งคำถาม

ภายในใจว่าทำไมคนไข้ไม่โทรกลับมาเบอร์หน่วยงานของเรา เบอร์เดิมที่เพิ่งคุยกันเมื่อสักครู่แต่กลับโทรสอบถามที่หน่วยประชาสัมพันธ์ แต่ถึงอย่างไรฉันได้เก็บคำถามไว้ในใจและรีบจบการสนทนาอย่างรวดเร็วเพื่อไม่ให้คนไข้รอคำตอบที่นานเกินไป พร้อมเสียงฝนที่เริ่มตก ลงมาไม่ขาดสายอย่างต่อเนื่องทำให้รู้สึกกังวลว่าคนไข้ที่มาตรวจจะเปียกฝนและลำบากในการมาตรวจหรือไม่ ประมาณ 20 นาทีผ่านไป สายฝนค่อยๆ หยุดลงพร้อมกับเสียงรถเข็นที่จอดอยู่ด้านหน้าห้องตรวจ เจ้าหน้าที่เวรเปิดประตูและเห็นคนไข้เข้ามาพร้อมแจ้งว่าคนไข้มีนัดตรวจวันนี้

ฉันยืนอยู่ด้านหน้ารถเข็น สายตาทอดลงมาถึงเข็นคันเดิม ชายร่างใหญ่ผิวดำ สวมเสื้อแขนสั้นสีน้ำตาล กางเกงขาสั้นสีดำ ที่เต็มไปด้วยละอองของสายฝนที่เพิ่งหยุดตัวลง บนศีรษะของเขามียางกันน้ำสีดำติดไว้ที่ศีรษะด้านซ้ายเลื่อนลง มาบริเวณหน้าผาก มีรอยถลอกของผิวหนังเล็กน้อย ขาด้านซ้ายของเขา เต็มไปด้วยแผลถลอกที่แห้งแล้ว เขายกมือทั้งสองข้างพนมมือขึ้นอย่างช้าๆ แล้วกล่าวว่า “สวัสดิ์ ดี ... ครับหมอ” คำพูดประโยคสุดท้ายของคนไข้ทำให้ฉันไม่แปลกใจเลยว่าบทสนทนาแรกๆ ที่ฉันได้รับจากคนไข้เป็นรูปประโยคที่ขาดๆ หายๆ เสียงเบา พร้อมทั้งกระตุกไปมา เพราะคนไข้ได้ประสบอุบัติเหตุจักรยานยนต์เมื่อหลายเดือนก่อน ทำให้ได้รับการผ่าตัดทางสมองและกำลังอยู่ในช่วงพักฟื้น แต่เนื่องด้วยคนไข้มีนัดตรวจ

ความยืดหยุ่นของตับด้วยเครื่องไฟโบรสแกนก่อนเพื่อจะพบหมอในเดือนหน้าโดยคนไข้มีญาติเป็นเพียงหญิงสูงอายุ ที่คอยดูแลและดูการนัดหมายต่างๆ ของลูกชายให้และตอนนี้คนไข้มีความบกพร่องในการใช้ชีวิตประจำวัน การเคลื่อนไหวร่างกายรวมถึงติดต่อสื่อสาร ทำให้คนไข้โทรไปติดต่อประชาสัมพันธ์อย่างไว้ทีศทาง จากความสงสัยที่คำถามไว้ของฉันกลับกลายเป็นความช่วยเหลืออย่างเต็มที่ เนื่องด้วยกระบวนการ บริการบริการ หรือการเข้ารับการรักษาของคนไข้กับสถานพยาบาลไม่ว่าจะเป็นช่องทางใดก็ตาม คนไข้มีความหวังเพียงเพราะอยากมี

สุขภาพที่ดีและบรรเทาความเจ็บปวด ความทุกข์ทั้งทางร่างกายและจิตใจจากการได้รับการรักษาจากสถาบันที่มีความน่าเชื่อถือและมีประสิทธิภาพ ถึงแม้จะนั่นคนไข้จะไม่พร้อมทางร่างกาย จิตใจ ครอบครัวย หรือการเงิน ก็ตาม ด้วยความหวังและความเชื่อมั่นทำให้เขาจัดทุกอย่างหรืออุปสรรคต่างๆ ที่ก่อให้เกิดความลำบากทั้งไปเพียงเพื่อได้รับการรักษาในสถาบันที่มีความน่าเชื่อถือและมีประสิทธิภาพ ณ จุดนี้ฉันได้ติดต่อประสานงานไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สถานพยาบาลใกล้เคียง บริเวณบ้านคนไข้ที่สามารถช่วยเหลือคนไข้และเข้าถึงการรับบริการในช่องทางที่เหมาะสมกับคนไข้ในขณะนี้ทั้งที่พื้นและรักษา การช่วยเหลือและความสุขในครั้งนี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันได้เจอแต่มันจะเกิดขึ้นทุกครั้งที่คนไข้ได้ยื่นโอกาส ให้กับฉัน “ขอบคุณโอกาสที่ดี ที่เจอได้ทุกวัน”